

Director, **CARLES FLO**
Subdirectors, **SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ**
SECCIONS:
Política, **TIAN RIBA**; Món, **SANTI GONZÁLEZ**; Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **PEPA MASÓ**; Societat, **CARLES SABATÉ**; Ciutats, **ALBERT BALANZÀ**; Cultura, Espectacles

i Comunicació, **PERE MARTÍ, IGNASI ARAGAY, ANDREU GOMILA, OSCAR MONTFERRER**; Esports, **JORDI CORTADA**; Disseny, **MANEL CASTILLA**; Edició, **ALBERT PLA**; Fotografia, **ROBERT RAMOS**; Tancament, **TONI BROSA, DAVID CAMINADA, JORDI PALMER**; Documentació, **MONTSE RUIJ**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**; AVUI.CAT, **SÍLVIA BARROSO**
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSL Zona Franca, sector E, carrer E, núm. 1 (cantonada carrer 6) 08040 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: **AMPARO MADRAMANY.** Enric Granados, 84. 08008 Barcelona. Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

L'ACCEPTACIÓ DE LA GUERRA I ELS SEUS COSTOS HUMANS COM UN FET INEVITABLE

Roberto Savio

Fundador i president emèrit d'Inter Press Service (IPS)

Conflictes i societat

Mentre la guerra a l'Iraq va desencadenar manifestacions massives a tot el món, l'augment del nombre de soldats a l'Afganistan només ha generat breus debats en pocs Parlaments. Òbviament, la intervenció a l'Afganistan és molt més *legítima* que la invasió de l'Iraq, basada en falsos supòsits sobre l'existència d'armes de destrucció massiva o la complicitat de Saddam Hussein en l'atac a les Torres Bessones. No deixa de ser significatiu, però, que la guerra, amb els seus alts costos humans, sigui acceptada com a inevitable, fins i tot amb resignació, des del moviment per la pau arreu.

ÉS CERT QUE L'HOME TENDEIX a activar el conflicte com quelcom de natural i espontani. L'existència d'una societat de lleis i normes és la que aconseguix controlar parcialment aquesta tendència. A mesura que passen els segles, els principis i valors acceptats per les societats, abans a escala nacional i després internacional, s'han anat afinant. Així, ara es comença a admetre que hi pugui haver intervenció humanitària internacional en situacions de conflicte que afectin molts civils innocents. És a dir: les guerres no han de superar certs límits de barbàrie.

LA PREGUNTA AVUI ÉS: ¿es podria tornar a destruir Dresden o Hiroshima sense suscitar el rebuig moral universal que en aquests dos exemples d'aniquilació de civils (i no d'objectius militars) no es van donar en la consciència de l'època? Dit d'una

altra manera, els conflictes tenen com a marc el nivell de civilització en què s'originen. Com més primitiva és una societat, més freqüents són els enfrontaments i la mort de civils inermes, dones i infants.

POSEM PER CAS, PERÒ, que un extraterrestre desembarqués en una ciutat del planeta Terra, es presentés davant dels ciutadans atònits i preguntés on és. Suposem que algú humà li anés explicant l'existència de nacions i pobles. I que l'extraterrestre preguntés com es relacionen aquestes nacions, i l'humà li contestés que hi ha un organisme de governabilitat mundial, que s'anomena Nacions Unides, que els seus òrgans són escollits per tots els països, i que està format per l'Assemblea General, el Secretariat i el Consell de Seguretat, a més d'agències, fons i programes. I que el Consell de Seguretat és l'organisme encarregat d'evitar les guerres i dirimir sobre la gestió de guerres a la Terra. Llavors l'extraterrestre descobreix l'existència de les guerres i pregunta com es fan, i se li contesta que amb les armes. Amb més detall se li explica que els cinc membres permanents del Consell són els responsables del 82% del comerç d'armes al món (els EUA són, de lluny, el més gran comerciant). Arribats aquí no seria estrany que l'extraterrestre s'enlairés immediatament amb la seva nau per buscar un planeta més coherent on fer turisme de pau.

ÉS TAL VEGADA PER AQUESTA FALTA de lògica que els grans esdeveni-

DANIEL BOADA

“Els conflictes tenen com a marc el nivell de civilització en què s'originen. Com més primitiva és una societat, més freqüents són els enfrontaments i la mort de civils inermes, dones i infants”

ments sempre han despertat esperances de reducció de conflictes i consum en armament. El final de la Guerra Freda va anar acompanyat per l'expectativa de recollir dividends de pau. El final de les enormes despeses militars hauria permès alliberar fons per a la pau mundial ajudant al desenvolupament, reduint les malalties. Aquests dividends mai no s'han fet efectius, i els EUA avui gasten en armament una suma igual a la del bloc dels 20 països que el segueixen en aquest trist rànquing.

L'ARRIBADA D'OBAMA AL PODER, després de vuit anys d'un president que defensava una guerra infinita contra el mal, ha estat també considerada un moment crucial. Però, en el que es refereix a despeses militars, als seus aspectes legals i al conflicte a l'Afganistan, no hi ha canvis reals entre ambdós mandats, excepte en l'esforç molt important fet per l'administració Obama per reduir l'armament nuclear. Més aviat el tema ara es centra en quant s'han d'augmentar les tropes a l'Afganistan. És curiós, però en la història moderna dels EUA, només hi ha hagut un president sota el qual Washington no va estar compromès en cap conflicte: l'impopular Jimmy Carter.

FA DEU ANYS, L'ASSEMBLEA GENERAL de l'ONU va aprovar la Declaració per un Programa d'Acció sobre una Cultura de Pau i les seves recomanacions. És d'un dels documents més moderns i ètics que han sorgit de la comunitat internacional. Molt poc s'ha implementat. Però l'esforç ha elevat el nivell de civilització en què vivim, i fa les guerres més odioses. Cada onada de pau en contra de la muralla de violència contribueix al seu esfondrament.

En col·laboració amb la Fundació Cultura de Pau i Inter Press Service, en el marc del 10è aniversari de la Declaració i Pla d'Acció per una Cultura de Pau 1999-2009

Escarment a l'oasi

Ramon Rovira

Periodista

Vaig coincidir amb el jutge Baltasar Garzón durant unes jornades sobre drets humans que es feien a São Paulo al Brasil, ara fa uns deu anys. Ja era un magistrat popular i

aquells dies, si no recordo malament, estava embolicat en una polèmica entorn del grup Prisa i una cacera de bruixes organitzada, segons ell, per un col·lega de la judicatura. Durant les estones que vàrem compartir em va impressionar la seva hiperactivitat delirant, gairebé no dorm, i la contundència de les seves conviccions, que estén tant als seus principis jurídics com a la seva passió

pel Barça. Encantat d'haver-se conegut, em va semblar un pèl messiànic i amb un afany de popularitat considerable, però alhora amb unes conviccions profundes. Una bona colla d'anys i circumstàncies després navego en un mar de dubtes.

El cas Millet i l'operació Pretòria han destapat la claveguera de la societat catalana i ens han enfrontat al mirall d'una realitat que fins ara havíem

disfressat amb perfums i cortines de ras. Però també ha revelat la doble cara de la justícia. Mentre dos lladres confessos es passegen pel carrer com si fossin ciutadans respectables, un grapat de sospitosos de corrupció són sotmesos a la lapidació pública perquè són o han format part de la classe política catalana. Òbviament si es demostra la seva culpabilitat han de ser castigats amb

tot el pes de la llei, però esgotar al màxim els terminis de la detenció, traslladar-los enmig d'un circ mediàtic i, sobretot, exhibir-los impúdicament emmanillats mentre recollen en una bossa d'escombraries amb les seves pertinences com si fossin terroristes, és com sentenciar-los abans del judici. No es va fer ni amb els Albertos, ni amb amb Mario Conde, ni amb Barriouev, ni tan sols amb

l'inefable Jesús Gil. Tots van gaudir de protecció de la seva imatge, tot i tenir un expedient que feia feredat. Però és que ara calia exhibir que l'oasi català en realitat era una bassa fètida on els cignes blancs eren corbs negres. I tot això més enllà del color polític, perquè quan es tracta de fer un escarment, les idees es confonen amb la mateixa bossa d'escombraries blava.